

внимателно и съ безпокойство слѣдеше какво става въ прѣднитѣ кола.

Холски позна приятелѣ си У. Той го попита бързишката:

— Кой е негова милость? и посочи прѣднитѣ кола.

— Мой единъ роднина. Полудѣ!

— А дѣ го носатъ?

— Въ лудницата!

Пайтонътъ отмина.

Холски и Кардашевъ се спогледахъ.

— Отъ що ли ще е полудѣлъ? попита Кардашевъ.

— Любопитно е това нѣщо... но У. бързаше, — каза

Холски.

— Жално.

— Защо се интересувашъ тъй?

— Интересно ми е да знамъ причината, отъ която е изгубилъ ума си този клетникъ, *въ София*.

— Навѣрно, не е отъ много умъ... усмихна се Холски.

— Дали?

— Не видѣ ли му просташката физиономия?

— Нито отъ страсть?

— Не вѣрвамъ. У българитѣ нѣма силни страсти — което е едно щастие, споредъ мене, даже една добродѣтель.

— Ти сѣ на своето, Холски... А знаешъ ли какво бихъ желалъ да видж у насъ? — попита Кардашевъ.

— Какво?

— Донъ Кихотовци.

— Чудна прищявка? А защо?

— Защото хора прѣсмѣтачи и практични имаме легиони; благоразумни Санчо-Пансовци имаме пропасть!.. Азъ искамъ да видж единъ донъ Кихотъ!

— Единъ лудъ донъ Кихотъ?

— Да, единъ лудъ. Единъ донъ Кихотъ, който да полудѣе за нѣкаква идея, халосана, непостижима, но велика;